

Bir Çift Yürek

Marlo Morgan

Türkçesi
Eren Cendey

DHARMA YAYINLARI

Yaşamının bir ağaç değil, bir insanın kendi değildir; o,
bu ağda sadece bir teldir.

Bu ağa yaptığı her katkıyı, aslında kendi kendine
yapmıştır.

Kızılderili Reisi Seattle

Bir sınavın üstesinden gelmenin tek yolu, onunla yüzyüze
gelebilmektir.

Bu kaçınılmazdır.

Yaşlı Kişi Soylu Kara Kuğu

Yalnızca son ağaç kesildikten, son ırmak zehirlendikten,
son balık yakalandıktan sonra... ancak ondan sonra
paranın yenemeyeceğini anlayacaksınız.

Cree kızilderililerinin kehaneti.

Boş ellerle doğmak,

Ölmek boş ellerle.

Yaşamı tüm doluluğu ile gözledim

Boş ellerle.

Marlo Morgan

Teşekkürler

Çok özel iki kişi olmasaydı, bu kitap var olamazdı... Bu iki ruh beni kanatlarının altında korumaya aldılar ve yükseslere uçmam konusunda sabırla yüreklendirdiler. Bu nedenle Jeannette Grimms ve Carri Garrison'a, ulaşılmaz derinliklere varmama yönelik bu edebi yolculuğu benimle paylaştıkları için özel bir teşekkür sunuyorum.

Paylaşım yeteneği ve "Sözleri her zaman çevirmediysem de tek amacım onların zihinlerine tercüman olabilmekti" diye yazarak bana cesaret aşılayan yazar Stephen Mitchell'e teşekkür ediyorum.

Her biri nitelikli bir yazar/konuşan olan gerçek insanlar Og Mandino'ya, Doktor Wayne Dyer ve Doktor Elisabeth Kubler-Ross'a teşekkür ediyorum.

Yaşamını, öğretmen olmayı adanmışlığı için genç Marshall Ball'a teşekkür ediyorum.

Ve ayrıca, Nola teyzeye, doktor Edward Stegman'a, Georgia Lewis'e, Peg Smith'e, Thea Wolcott'a, Jenny Decker'e, Jana Hawkins'e, Sandford Dyer'a, Nancy Hoflund'a, Hanley Thomas'a, Saygıdeğer Marilyn Reiger'e, Saygıdeğer Richard Reiger'e, Walt Bodine'e Jack Small'a, Jeff Small'a ve Arrow Baskidan Wayne Baker'e, Harper-Collins'ten Stephanie Gunning ve Susan Moldow'a ve Robin Bern, Candice Fuhrman ve de özellikle MM Co. Başkanı Steve Morgan'a çok teşekkürler.

Yazardan Okura

Bu kitap yaşanmış bir deneyimin meyvasıdır ve olaylardan hemen sonra yazılmıştır. Az sonra sizlerin de göreceği gibi elimde not tutabileceğim bir defter yoktu. Bu kitabın bir roman olarak satılmasının nedeni, minik aborijin kabilesini herhangi bir yasal sorundan koruyabilmektir. Kimliklerinin belirlenmesini istemeyen dostlarıma bir saygı işareti olarak bazı ayrıntıları elemek yoluna gittim. Bunu yaparken bir amacım da kutsal mkanımızı gözlerden irak kalabilmeyi sürdürmesiydi.

Halk kütüphanesine kadar gitmenize gerek kalmaması için metinde en önemli tarihsel bilgilere yer verdim. Ve sizlerin Avustralya'ya dek bir yolculuk yapmanıza da gerek olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim çünkü Aborijinlerin sergiledikleri özel durumlar her Amerikan kentinde rahatlıkla rastlanabilecek türdendir: gözlerinizi, işsizlik oranının yüzde ellinin üstünde olduğu getto mahallelerinde yaşayan kara derili insanlara çevirmeniz yeterli olacaktır. Bu insanların, çalışanlarıysa en katlanılmaz işleri yüklenmişlerdir ve onları köklerine bağlayan kültürle her türlü ilintiyi yitirmiş durumdadırlar. Amerikan kızıl derilileri gibi onlar da belli bölgelerle sınırlanmış durumdadılar ve kuşaklardan beri kutsal ayinlerini uygulama özgürlüğüne sahip değiller.

Ne var ki sizlerden gizlemeyeceğim bir şey varsa o da, "Mutant'a Mesajdır!"

Amerika, Afrika ve Avustralya değişik ırklar arasındaki ilişkileri vileştirmek yolunda çalışmalar gösteriyor gibi, ama Avustralya'nın en iç noktalarında, anakaranın en çorak topraklarında, hala yavaş,

düzenli ve kadim bir yüreğin atışının sesi duyuluyor. Orada ırkçılık kavramından haberi olmayan çok özel bir kabile. sadece öteki insanlar ve doğa ile ilgileniyor. Bu sese kulak vermek ve onu anlamak, insan olmayı ya da insanın var oluşunu daha iyi anlamak anlamına geliyor.

Bir tartışma ortamı yaratma niyeti gütmeyen ve kendi olanaklarıyla bastırdığım bu metin, pek çok görüş ayrılığına meydan verdi. Okurken sizler de pek çok değişik sonuca varabilirsiniz. Örneğin, okur, çevirmenim olarak söz ettiğim kişinin geçmiş yıllarda hükümetin kurallarını ve yasalarını çiğnemiş bir kişi olduğunu sanabilir: nüfus sayımları, vergiler, oy hakkının kullanımı, toprağın ve madenlerin işlenme yetkileri, doğum ve ölümlerin bildirimleri ve benzeri gibi yükümlülüklerden kurtulmak için kaçtığını ve kabilenin öteki üyelerinin de aynı yollara başvurmalarına yardımcı olduğunu düşünebilir. Bu kişinin adını açıklamam ve bir grup insanı çöle götürerek, kabile ile yürüdüğüm yolları göstermem istendi benden. Bunları reddettim! Yasaların kurduğu düzenin dışında yaşayan bu insanlara yardımcı olmakla, onların kimliklerini açıklamamakla ve gerçekte var olmayan bir kabileyi varmış gibi anlatarak yalan söylemekle suçlanabilirim.

Bütün bunlara benim yanıtım şu olacaktır. Ben, burada tüm Avustralya Aborijinleri değil, sadece anakaranın yüreğindeki çorak topraklarda yaşayan ve Yabancı İnsanlar ya da Kadim Kişiler adıyla tanınan tek bir kabile adına konuşuyorum. Onları görebilmek için yanlarına bir kez daha gittim ve Amerika Birleşik Devletlerine 1994 Ocağından az önce döndüm. Hayır dualarını ve bana yüklenen görevi yürütmekteki yöntemlerini konusunda onaylarını aldım yeniden.

Sevgili okur, şunu söylemek istiyorum: Öyle görünüyor ki, bu yer yüzünde kendine amaç olarak sadece eğlenmeyi seçen insanlar var. Sen, kendinin de bu insanlardan biri olduğunu düşünüyorsan, kitabı oku, eğlen ve hoş bir gösteri seyretmişçesine yoluna devam et. Az sonra dile getireceklerim sana kurgusal bir roman gibi gelebilir, ama gene de hayal kırıklığına uğramayacaksın, paranın karşılığını alacaksın.

Oysa, eğer mesajı işitebilme yeteneğine sahip kişilerden biriysen, onun güçlü ve yüksek sesini duyacaksın. Mesajı içinde, yüreğinde, aklında ve ta iliklerinde hissedeceksin. Biliyor musun, bu uzun

yürüyüş için seçilen kişi sen de olabilirdin ve inan bana pek çok kez keşke yerimde bir başkası olsaydı diye geçirdim aklımdan.

Herbirimizin içinde, gelişmemize katkıda bulunan deneyimleri yaşadığımız kuytu bir nokta vardır; yazgı benim bu deneyimi gerçek bir kuytuda, Avustralya anakarasının ta yüreğindeki çölde yaşamamı istedi. Yolu oraya düşmüş bir insan neler yaşar, neler yaparsa, ben de öyle yaptım.

Bu sayfaları çevirirken, sözünü ettiğim insanlar umarım senin de yüreğine dokunabilirler. Ben bunları İngilizce yazıyorum ama onların gerçeğinin sesi yoktur.

Benim önerim, mesajın tadını çıkartman, sana iyi geleni yudumlayan ve geri kalanı tükürmen; dünyanın yasası da bu değil mi zaten ?

Çöl insanlarının geleneğine göre, yeni bir adım daha var, bu da yeni bir yetenek edindiğimin göstergesi.

Sevgilerimle,
Gezgin Dil.

Avustralya'da yaşadıklarımın esinlenerek yazdığım bu yapıt kurgusal bir kitaptır. Yaşananlar, Afrika'da, Güney Amerika'da veya uygarlığın gerçek anılanının hala canlı tutulduğu, herhangi bir başka yerde de geçebilirdi. Benim öykümden kendi mesajını bulup çıkartmak okura düşüyor.

Marlo Morgan

Onur Konuğu

Bazı uyarılar gönderilmiş olmalı ne var ki ben hiç birini alamadım. Olaylar çoktan harekete geçmişti; yırtıcı hayvanlardan oluşan küme kilometrelere uzaklıkta oturmuş, kurbanı bekliyordu. Az önce boşalttığım valizim, ertesi gün, "talep edilmedi" etiketi takılarak emanet deposura kaldırılacak ve aylarca orada kalacaktı. Yabancı bir ülkede sırta kaşım basan pek çok Amerikalıdan biri olmak üzereydin.

Boğucu bir ekim sabahıydı ve ben beş yıldızlı Avustralya otelimin önündeki yolda durmuş tanımadığım bir rehberi beklemekteydim. Uyarıları sezmekten uzak mı uzak yüreğim sevinçle cıvırdı. Kendimi alabildiğine iyi hissediyordum ve bir o kadar da heyecanlıydım! İçten içe mutlak olarak emin olduğum bir şey vardı: bu benim şanslı günümdü.

Derken üstü açık bir jip dairevi giriş yoluna saptı. Kızgın parke taşları yolum üzerinde kulakları tırmalayan otomobil lastiklerinin sesini işittiğimi anımsıyorum. Yolu sınırlayan erguvan rengine yapraklardan sıçrayan su pashı metale sıçradı. Jip durdu ve otuz yaşlarında bir aborijen olan şoför, bana doğru

baktı ve bir el işaretiyle "Gelin" dedi. O sarı saçlı bir Amerikalı kadını almaya gelmişti. Ben ise, Aborijinlerden oluşan kabilelerin toplantısına gitme beklentisi içersindeydim. Üniformalı kapı görevlisinin mavi gözlerinden durumu onaylamadığı açıkça belliyken, biz birbirimize kimliklerimizi açıklamadan aramızda anlaşmıştık bile.

Yüksek topuklu ayakkabılarının araca binmemi güçleştirmesinden önce de fazlasıyla şık bir tarzda giyinmiş olduğumu anlamıştım. Sağımda oturan genç şoför, şort ve rengi solmuş bir beyaz tişörtle çorapsız olarak bez ayakkabılar giymişti. Benim toplantı yerine götürülmem ayarlanırken, bu işlemin normal bir otomobille gerçekleştirileceğini, hatta Avustralya otomobil sanayinin gururu olan bir Holden ile alınacağını hayal etmişim. Yarı açık bir araçla yolculuk etmek zorunda kalacağım, bir an için bile aklımdan geçmemişti. Her ne ise, bu karşılaşma için özensiz ve bakımsız değil, tam tersine olabildiğince şık giyinmeyi yeğlemiştim; ne de olsa benim onuruma bir şölen verilmekteydi!

Kendimi tanıttım, ama o kim olduğumu çok iyi bilmişçesine bir onay işareti yaptı başıyla. Kapı görevlisinin önünden geçerken, adamın kaşlarını çattığını gördüm. Kentin yüksek kayalarla çevrili kıyı yollarına daldık, önlerinde verandaları bulunan evleri, süt ve süt ürünleri satan dükkanları, lokantaları ve bir tek ot tanesinin bulunmadığı beton parkları geçtik. Altı yola ayrılan sapağın göbeğinin çevresinden dönerken kapının koluna sıkı sıkı yapışmak zorunda kaldım. Buradan çıkınca güneşi arkamıza aldık ve şeftali rengi yeşil tayyörüm ve renkli ipek gömleğimin bana fazla geldiğini hissetmeye başladım. Gitmekte olduğumuz binanın kentın öte ucunda olduğunu düşünüyordum ama yanıliyordum. Denize paralel giden otoyola girdiğimizde toplantının kent dışında, benim öngördüğümünden çok daha uzakta düzenlendiğini düşünmeye başladım. Ceketimi çıkarttım ve daha ayrıntılı bilgi almadığım için ne denli aptal

Organımı geçirdim aklımdan. Neyse ki çantamda bir saç fırçam vardı ve omuzlarıma kadar inen ve güneşten rengi açılan saçlarımı modaya uygun bir örgü ile toplamıştım.

İlk telefonu aldığımdan bu yana merakım azalmamıştı ama fazla şaşırdığımı da söyleyemem. Ne de olsa yurttaşlardan başka övgüler de almıştım ve yürüttüğüm program büyük bir başarı kazanmıştı. Kent merkezlerinde yaşayan ve sık sık intihar eğilimi gösteren yarı kan Aborijinlerle çalışmış ve onların tatminkar bir ekonomik gelir edinmelerine yardımcı olmuştum. Böylesine bir girişimim eninde sonunda dikkat çekecekti. Ne var ki sonuçlar beni bile biraz şaşırtmıştı... Bugünkü karşılaşmayı düzenleyen kabile üçyüz kilometre ötede, anakaranın karşı kıyısında yaşıyordu ama rastlantısal olarak kulağıma çalınan sözler dışında Aborijin kabileler hakkında neredeyse hiç bir şey bilmiyordum ve birbirlerine bağlı bir topluluk mu yoksa, Amerikan Yerlilerininin çeşitli diller konuşması gibi farklı karakter özellikleri mi sergiledikleri hakkında hiç bir bilginim yoktu.

Benim gerçekten merak ettiğim ödül olarak ne alacağımı: Kansas City'ye gönderip, ötekilerin yanına koyduracağım yeni bir tahta oyma mı, yoksa sadece bir çiçek demeti mi? Hayır, hayır, otuzsekiz derece civarındaki bu sıcakta çiçek vermezlerdi herhalde. Dönüş yolunda çiçeklerin tümü ölmüş olurdu zaten. Şoför, önceden anlaştığımız üzere saat tam onikide gelmişti. Buluşma saati bu toplantının bir öğle yemeği şeklinde olacağının göstergesiydi. Yerlilerden oluşan bir topluluğun bana ne gibi bir yemek sunacağını da merak etmiyor değildim doğrusu. Geleneksel Avustralya tarzı bir büfe bulma beni pek heyecanlandırmıyordu. Belki de Aborijin yiyeceklerini ilk kez tadabileceğim bir fırsat bekliyordu beni. Rengarenk çanaklarla süslü bir masa bulmayı umuyordum açıkçası.

Bu benim için gerçekten eşi olmayan bir fırsattı ve asla unutulmayacak bu olayı yaşamayı iple çekiyordum. Bugün için

özel olarak aldığım çantamın içinde 35 mm'lik bir fotoğraf makinesi ve minik bir seskayıt aygıtı da bulunuyordu. Onlar, mikrofon veya spot ışıkları hakkında bir bilgi vermedikleri gibi benim bir konuşma yapıp yapmayacağımdan da söz etmemişlerdi, ne var ki ben buna da hazırlıklıydım. En büyük meziyetlerimden biri ileriye düşünabilmektir. Kaldı ki, artık elli yaşımıdaydım ve değişik seçenekleri hazırda tutmanın gerekliliğini, azımsamayacak denli çok hayal kırıklığı ve utanç verici durumla karşılaşarak öğrenmiştim. Arkadaşlarım benim kendi kendime yeterliliğimi her zaman överlerdi. "Onun yedekte daima bir B planı vardır" derlerdi.

Bir -yol treni- (bu Avustralyalıların, pek çok romörkü bulunan büyük kamyonlara verdikleri addı) karşı yönden gelerek hızla yanımızdan geçti. Yerdeki taşın ısınmasından oluşan ısı haresinin içinden çıkıveren kamyon ve takıntılıları sanki yoktan var olmuşlardı. Şoförüm, aniden otoyoldan ayrılıp kilometrelerce süren kırmızı bir toz bulutuna bulanmış olan bozuk yola sapınca, gömüldüğüm anılarımdan sıyrılıverdim. Bir süre sonra, toprak yol boyunca açılmış olan ve üzerinden gittiğimiz tekerlek izleri de sona erdi ve ben artık önümüzde bir yol bile kalmadığını fark ettim. Çalılar arasında zigzaglar çizerek çölün dalgalı kumları arasında zıplaya hoplaya ilerliyorduk. Yol arkadaşım ile konuşabilmek için pek çok girişimde bulunmuşum ne var ki yarı açık aracımızdaki rüzgar uğultusu, yoldaki kasislerin yarattığı gürültü ve bir yukarı bir aşağı zıplayan bedenimin hareketi söyleşmemizi olanaksız kılıyordu. Dilimi ısınmamak için çenemi sınıksız kilitlemek zorundaydım. Kaldı ki şoförün çene çalmaya hiç niyeti olmadığı besbelliydi.

Başım, bir bez bebeğinki gibi sallanıp sarsılıyordu. Giderek daha çok terliyordum. Naylon çorabım herhalde ayağımda erimişti ama ayakkabılarımı bile çıkartmaya cesaret edemiyordum çünkü çıkarttığı anda ayakkabımın göz alabildiğine uzanan bakır renkli sonsuzlukta yitip gideceğinden korkuyordum. Benzeri bir durumda